

PASTÝŘ

FARNOSTI
SVATÝCH VOJTĚCHA
A CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

Ročník 27

Číslo 7

1. 11. 2022

Probuzení po smrti bude jako přijít (opravdu) domů...

Drazí přátelé,
čas pozdního podzimu a dny, kdy navštěvujeme hřbitovy, v nás možná vyvolává docela depresivní pocity. Je tu tíha vzpomínek na naše drahé, kteří už nejsou součástí našeho pozemského putování, také pocit vlastní smrtelnosti a k tomu příroda, která se ukládá k zimnímu spánku. Možná v nás rezonuje myšlenka starodávného Kazatele: „Marnost nad marnost, všechno je marnost...“ Kdyby člověk zůstal v těchto myšlenkách, určitě by mu to nepřineslo nic dobrého. Spíš by ho to mentálně ubíjelo a padal by stále víc do temné propasti. Kde najít východisko ze surové reality života. Určitě je tím světlem Bůh a Jeho plán. On září velice jasně, i když někdy jenom v dálce. Mnozí ti, kteří zažili dotek Boží lásky ve svém životě, vydávají svědectví o tom, jak se v jednom okamžiku změnilo vnímání života a světa kolem nich. Já bych se znovu vrátil k silnému příběhu, který jsem už vzpomínal v neděli na bohoslužbě a zažil jsem ho jako osobní svědectví letos na exerciciích v Chorvatsku.

Je to příběh běžné rodiny ze Zagrebu, rodiče, kteří mají svou práci, vzdělání a jednoho syna. Nic jim nechybí, dokonce ani Bůh. Je to takový obraz klasické rodiny, která si žije svůj spokojený život a všechno se daří. Do toho vstupuje válka a ta mění způsob života, protože krize přináší ztrátu zaměstnání a starost o zachování životního standardu. Ale řešení se najde, a to v podobě dědictví u moře, kde válka není a pořád je hodně turistů. Manželé si otevírají restauraci, která výborně funguje, a mají plány. Syn studuje a je potřebné myslet na jeho budoucnost. Plán je mu koupit pozemek a postavit domy, které bude pronajímat

hostům. Všechno pevně drží v rukách a jde to jak po másle. No stačilo několik minut a plán se zhroutí. Nepozornost řidiče cisterny a fatální srážka s osobním autem a vyhasíná mladý lidský život. Paradoxem je, že starý dědeček to přežije a mladík s budoucností před sebou odchází. Kdybychom věřili v Boha, máme právo se zlobit a vyčítat mu, jenže oni s Bohem nepočítali. Teď tu prostě nebyl. Byl tu jenom smutek a obrovská bolest. Po pohřbu se rodiče ptají sebe, jak dál. Neexistuje síla a chuť dál žít. Řešení nacházejí jenom v jednom, a to bezbolestně odejít ze světa. Rozhodnutí padne a oba dva jsou připraveni v jeden slunečný den ukončit život. Těsně před tím se otec ještě jednou pokusí otevřít mobil svého syna, který obdivuhodně jediný po nehodě zůstal celý. Jako heslo píše datum narození svého syna. Překvapivě pokus je úspěšný a na obrazovce se ukáže heslo: „Změň své smýšlení“. Překvapený běží za manželkou a ukazuje vzkaz, který jim syn poslal z věčnosti. Následuje těžká cesta hledání odpovědí, klidu a vyrovnání se s tragédií. Na konci však stojí léčivá síla

Krista a přijetí tohoto těžkého a bolestného plánu. Dnes tito lidé rozdávají radost a povzbuzení každému, kdo je potká.

Přátelé, pořád to nějak ve mně rezonuje v mnoha chvílích: „změň své smýšlení“. Je to cesta k naději a ne k pochopení. Nemusíme všemu rozumět a nemusíme všechno také vědět. Důležité je žít v tom, že Boží plán je radostnou cestou vstříc Jemu samotnému. Prožívejme tyto dny, a také naši budoucnost, jako momenty výzvy a ponoření se do Boží lásky.

o. Marian

www.faslavicin.cz

1. listopadu - Všech svatých

O skryté svatosti

Mezi Božím lidem je mnoho svatých (ne nutně svatořečených, ale svatých), mnoho mužů a žen, kteří uvádějí ve skutek Ježíšovu lásku. Pomysleme na ty nejnepatrnější: na nemocné, kteří obětují své utrpení za církve a za druhé; na řadu starých lidí, kteří trpí a modlí se. Pomysleme na matky a otce rodin, kteří mocně táhnou dopředu svou rodinu, vychovávají děti, každý den pracují – navzdory mnoha problémům, ale vždy s nadějí v Ježíše. To jsou svatí všedního života. Pomysleme na četné kněze, kteří nedávají nic na odiv, ale s velkou láskou pracují ve farnostech: katechizují děti, starají se o staré a nemocné, připravují lidi ke svátostem... Každý den to samé, znovu a znovu. A neomrzí se jim to, protože jejich základem je skála, Ježíš. On dává církvi svatost a obdařuje ji nadějí.

Přemýšlejme více o skryté svatosti v církvi. Křesťané, kteří zůstávají v Ježíšovi, jsou i hříšníky. Všichni jsme hříšníci. A někdy se někdo z křesťanů dopustí i těžkého hříchu, ale pak lituje a žádá o odpuštění. A to je velká věc: umět požádat o odpuštění, nezaměňovat hřích za ctnost, dobře vědět, co je ctnost a co je hřích. Takoví lidé stojí na skále, jíž je Kristus. Jdou Ježíšovou cestou

Dušíčkové odpustky

Co můžeme udělat pro naše zemřelé aneb Odpustky pro duše v očistci (tj. odpuštění trestů za hříchy):

1. listopadu odpoledne a 2. listopadu po celý den je možno při návštěvě kteréhokoli kostela získat plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci. Kromě tří obvyklých podmínek (**sv. zpověď** - tj. být v milosti posvěcující neboli v přátelství s Bohem, **sv. přijímání**, **modlitba na úmysl papeže**) je podmínkou pomodlit se při návštěvě kostela modlitbu Páně a Vyznání víry.

STAČÍ JEDNO JEDINÉ SLOVO ODPUŠTĚNÍ

Často si říkám, proč je pro lidi tak těžké odpustit, ačkoliv vědí, že ten druhý netouží po ničem jiném. Například jedna stará paní strašně trpí tím, že o ní její dcera nechce ani slyšet. Už skoro třicet let s ní dcera nemluví, neodpovídá ani na její dopisy, prostě ji nechá se trápit. Přitom by stačilo jen jedno jediné slovo odpuštění a stará paní by mohla zemřít v klidu. Ona ví, že dříve jakožto matka udělala leccos špatně. Nebylo to však ze zlé vůle, ale proto, že sama trpěla nejistotou a často si připadala naprosto bezmocná. Cožpak to její dcera nikdy nepochopí?

Myslím, že tato dcera svoji matku vůbec nechce pochopit. Proč? Mnozí lidé si totiž připadají velice důležití a mocní, když jsou uražení. Hněv jim dodává na velikosti a významu. Najednou jsou totiž v právu, což jim připadá úžasné, a oni se cítí silnější než kdy jindy. Možná tato dcera své matce neodpustí už proto, že chce být vůči ní v právu až do konce jejího života. Jinými slovy: Kdo neodpustí, má nad druhým člověkem moc a dělá mu nesmírně dobře, když může tohoto člověka nechat na holičkách, ať si trpí. Takoví lidé proto raději opakovaně jít své staré rány, než aby vyřkli osvobozující slovo odpuštění.

Znáte to také? Pak tedy víte, jak je tato moc, která nám brání v odpuštění, ďábelská. Je ďábelská, protože je destruktivní. Ničí totiž nejen matku, která stále zoufaleji čeká na osvobozující slovo své dcery, ale ničí i dceru, protože ta se utvrzuje ve svém rozhořčení a duševně zakrňuje. Jak jen z toho ven? Měl bych jednu radu: toho, kdo vám ublížil, nikdy

2. listopadu - Vzpomínka

na všechny věrné zemřelé
a následujícího, když nás Pán bere za ruku

Smrt je setkání. Pán nás přichází navštívit, bere nás za ruku, aby nás odvedl s sebou. Je to evangelium, je to život, kdy jeden druhému říkáme: jsme zranitelní a v každém z nás je brána, na kterou jednoho dne Pán zaklepe. Tato chvíle, kdy zazvoní zvonek a Pán zatluče na naše dveře, vyžaduje dobrou přípravu. Modleme se za sebe navzájem, abychom v důvěře dokázali otevřít Pánu, který přijde. Ze všech věcí, které jsme shromáždili, nastřádali a které mohou být náležité a dobré, si s sebou nic nevezmeme. Ale odnese se si Pánovo objetí.

Přemýšlejme o své vlastní smrti. Zemřu – a kdy? Nemám to zapsané v kalendáři, ale Pán to ví... Modleme se k Pánu: "Páne, připrav mi srdce, abych zemřel dobře, v pokoji a s nadějí." Toto slovo má ustavičně doprovázet náš život – naděje na život s Pánem zde a poté i jinde. Modleme se za to pro sebe navzájem.

Od 25. října do 8. listopadu je možno získat po splnění tří obvyklých podmínek (viz výše) denně plnomocné odpustky, přivlastnitelné pouze duším v očistci, **navštíví-li někdo hřbitov a pomodlí se tam třeba jen v duchu za zemřelé**; v ostatních dnech lze takto získat odpustky částečné.

JEŽÍŠI, ODEVZDÁVÁM SE TI, POSTAREJ SE TY...

zdroj: www.vira.cz

morálně neodsuzujte. Nepodsouvejte mu nikdy zlý úmysl. Mějte na paměti, že mnozí lidé dělají chyby spíše z bezmoci nebo strachu než ze zlé vůle. Ptejte se, zda nedošlo k nedorozumění, zda nebylo všechno myšleno úplně jinak. A myslete vždy na to, že kdo neodpustí, má nad druhým člověkem moc. Kdo však odpustí, má moc sám nad sebou. A tato moc nad sebou samým osvobozuje. Osvobozuje nás k lásce, kterou cítil Ježíš ke svým trýznitelům, když visel na kříži a řekl: "Otče, odpusť jim, vždyť nevědí, co činí" (Lk 23, 34).

Notker Wolf Prokletý mobil

MODLITBA ZA ZEMŘELÉ

Svatí Boží přátelé ať tě doprovodí.
Andělé Páně ať ti vyjdou naproti a přijmou tě mezi sebe.
A představí tě před trůnem Nejvyššího.
Kéž tě přijme Kristus, který tě zavolal.
Kéž tě andělé k němu dovedou.
A představí tě před trůnem Nejvyššího.
Ať ti dá Pán věčné odpočinutí a světlo věčné ať ti svítí.
Kéž tě andělé k němu dovedou.
A představí tě před trůnem Nejvyššího.
Modleme se:
Do tvých rukou, Bože, svěťujeme našeho bratra/sestru,
neboť věříme, že žije, i když zemřel/a a prosíme tě:
ať mu/jí všechno, čím se v lidské slabosti provinil/a,
tvá milosrdná láska odpustí.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

Pokud na cestě Páně couvneš jen o krok, ďábel tě postrčí zpátky o deset. Pokud uděláš krok dopředu, Pán ti pomůže udělat jich sto.

Nic nás neodloučí od lásky Kristovy

Pomalou přichází podzim, sklízí se úroda z polí a zahrad, uskladňujeme zeleninu a ovoce a připravujeme se na zimu. V říjnu si připomínáme svátek Panny Marie Růžencové. Je to měsíc, kdy jsme se spolu s Pannou Marií více modlili růžencem, a proto ho také nazýváme „měsícem růžencovým“. Dnešní doba je nelehká - válka na Ukrajině, doba plná strachu, obav a různých lží. Proto bych se chtěla s vámi podělit o dvě růžencové meditace blahoslaveného polského kněze Jerzy Ppielusszky. Byl to opravdový muž Boží – nejen proto, že zemřel jako mučedník. Byl duchovní oporou hnutí Solidarita v Polsku, a tím i trnem v oku totalitnímu režimu. Byl zavražděn v říjnu roku 1984. Tato rozjímání bolestného růžence pronesl v Bydhošti těsně před svou násilnou smrtí. Tato rozjímání odhalují hloubku a ryzost jeho křesťanských postojů, ale též prorocké vnímání znamení doby.

Bičování

Máme-li si uchovat důstojnost, abychom mohli šířit dobro a přemáhat zlo, je třeba, abychom se v životě řídili spravedlností. Spravedlnost pramení z pravdy a lásky. Čím více je v člověku pravdy a lásky, tím více v něm přebývá spravedlnost. Spravedlnost musí jít ruku v ruce s láskou, neboť bez lásky nebudeme plně spravedliví. Kdekoli chybí láska a dobro, nastupuje nenávist a násilí. Kde se lidé nechají vést nenávistí a násilím, tam nelze mluvit o spravedlnosti. Proto nespravedlnost tak silně vnímáme a vidíme právě v zemích, kde vládnutí není službou lásky, ale zakládá se na násilí a útlaku.

My křesťané si musíme uvědomit, že pramenem veškeré spravedlnosti je Bůh sám. Těžko tedy mluvit o spravedlnosti tam, kde není místo pro Boha a jeho přikázání, kde je i pouhé slovo „Bůh“ úředně vyloučeno ze života národa. Je třeba si uvědomit, jaká nespravedlnost a křivda se děje našemu národu, jestliže je ze zákona ateizován, a to za peníze, které vydělávají i sami křesťané; jestliže se už v duších dětí a mládeže ničí křesťanské hodnoty, které jim vštěpovali rodiče. Konat spravedlnost a dovolávat se jí, to je poslání nás všech, bez výjimky. Modleme se, abychom se v našem každodenním životě nechali řídit spravedlností.

Korunování trním

„Přemáhat zlo dobrem“ znamená též zůstat věrní pravdě. Pravda je vzácnou vlastností našeho rozumu, tíhnutí k pravdě vložil do člověka sám Bůh. Proto má člověk přirozeně touhu po pravdě a nechutí vůči lži. Podobně jako spravedlnost, i pravda souvisí s láskou, přičemž láska něco stojí. Pravdivá láska je obětavá, proto i pravda musí něco stát. Pravda vždycky napomáhá lidí spojovat a sjednocovat. Jen v lidech úzkoprsých, podlých a zbabělých budí strach, protože velikost pravdy demaskuje jejich lži.

Boj proti pravdě trvá celé věky. Přitom pravda je nesmrtelná, zatímco každá lež končí rychlou smrtí. Platí, co řekl nedávno zesnulý kardinál: „Není třeba, aby těch, kdo mluví pravdu, bylo mnoho. Kristus si k hlásání pravdy vybral jen hrstku lidí. Lež má velkou spotřebu slov, je upovídána a úplatná, mění se jako zboží na krámě; musí vypadat jako čerstvé zboží a mít mnoho přívrženců, kteří se učí nazpaměť podle daného programu – na dnešek, na zítřek, na měsíc. Pak znovu nastane kvapné školení v jiné lži.“

Musíme se naučit rozlišovat lež od pravdy. Není to snadné, obzvlášť v dobách, o nichž prohlásil jeden básník, že „ještě nikdy nebyla naše záda tak ukrutně mrskána bičem lží a klamu“. Není to snazší ani dnes. Povinností křesťana je zastat se pravdy, i kdyby ho to mělo hodně stát. Neboť za pravdu se platí, jenom plevy jsou zdarma. Za pšeničné zrno pravdy je třeba občas zaplatit. Modleme se, aby náš každodenní život byl prosycen pravdou.

Modleme se, tak jak píše svatý Pavel v listu Timoteovi 2,1-3; „Na prvním místě žádám, aby se konaly prosby, modlitby, přímlyvy, díkůvzdání za všechny lidi, za vládce a za všechny, kteří mají v rukou moc, abychom mohli žít tichým a klidným životem v opravdové zbožnosti a vážnosti. To je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli

spásy a poznali pravdu.“ Ano našim úkolem je modlit se za vládu a za všechny lidi, nereptat, nenadávat, abychom nešířili nenávist a strach, protože věříme, že Bůh je Pánem každé situace a vládne nade vším. Proto se modleme také o dar rozlišování, abychom uměli odlišit pravdu od lži.

Začíná listopad a hned na začátku slavíme „Svátek všech svatých“ - připomínáme si ty, kteří už dosáhli slávy Boží. Hned po něm si připomínáme „všechny věrné zemřelé“. Jako s děním v přírodě můžeme na podzim promyšlet fakt, že všechno živé má svůj začátek i konec. Dostáváme prostor popřemýšlet i nad svým životem, že jednou skončí, a také s tím počítat a připravovat se na i na vlastní smrt. Vzpomínky na všechny věrné zemřelé nám zřetelně ukazují, že žít můžeme také díky tomu, že nás předešli naši předkové. Jsme součástí rodiny, která má svou minulost a své kořeny. Máme příležitost připomenout si konkrétní jména, navštívit rodinné hroby a zavzpomínat. Náš život ani životy našich předků po smrti nekončí. V bohoslužbách a v modlitbách za zemřelé máme možnost opakovat a navzájem se ujišťovat, že se stali těmi, kteří nás předešli do nebeského království a přebývají před Boží tváří. Našim zemřelým přejeme a vyprošujeme věčný život a oni nás mohou podporovat přímluvou a ochranou. Tato vzájemná výměna dobrého je velkým pokladem naší víry. Má podobu hořících svící, květin, písní, modliteb a obřadů, které pomáhají zviditelnit, co je pozemským očím neviditelné. To, že společenství církve zahrnuje i zástupy nebesčanů. V temnotě sychravých večerů se hřbitovy promění v zářivá poutní místa zástupů živých, věřících i nevěřících. Zavzpomínáme, pomodlíme se, ale každodennost nás pohltí tak, že na dotyk věčnosti a blízkost těch, kdo nás životem předešli, zase trochu zapomeneme. Dušičky jsou ale dny, kdy navštěvujeme hroby těch našich blízkých, zapalujeme svíčky, které nám připomínají světlo Kristovo, zdobíme je květinami a vzpomínáme na ty, kteří nás už předešli na věčnost. Někteří už jsou ve slávě Boží a někteří ještě potřebují naše modlitby. Někdy přicházíme k hrobu s velkými bolestmi v srdci, protože jsme ztratili někoho velmi blízkého, kdo nám v našem životě velmi chybí. A tuto bolest v srdci může uzdravovat jen Pán. Děkujeme za jejich život, za dobu, kterou jsme mohli prožívat v jejich blízkosti a vyprošujeme si pokoj do srdce a pro ně slávu věčnou. Pokud jsme se třeba s nimi neusmířili, nebo bylo mezi námi nějaké neodpuštění, prosme za odpuštění a také odpouštějme to, co mezi námi nebylo usmířeno. Vždyť Bůh je Pánem času a všechno může být smířeno Ježíšovou smrtí na kříži.

Dušičky jsou také svátkem, který spojuje živé s mrtvými, viditelné s neviditelným, věřící s nevěřícími, hroby s Božím královstvím. Ježíš Kristus je Pánem celého světa i tohoto porušeného, a Hospodin Bůh je nekonečně milosrdný, s každým má svůj plán – a vše, co se děje od biologické smrti, je zahaleno tajemstvím. On překonává svět viditelný i neviditelný, čas i prostor. Čas ani prostor nejsou tím nejdůležitějším a člověka nic neodloučí od Kristovy lásky. „**Jsem si jist, že ani smrt ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v Kristu Ježíši, našem Pánu**“ (Řím 8,38-39). Skrze tuto lásku jsme spojeni s blízkými, s ostatními věřícími v nebi i na zemi, a dokonce určitým zvláštním poutem i s těmi, kdo pochybují. Vlastně se všemi ostatními, které má Bůh rád, ač oni nemusí mít rádi jeho. Za všechny máme děkovat, prosit a také si je připomínat. Boží pozhánání a útěchu můžeme vyprošovat všem podle našeho vztahu ke Kristu. Nezapomínejme ani na padlé a zemřelé následkem války na Ukrajině. Modleme se za pokoj a mír na celém světě. My věřící jsme se všemi spojeni vírou a nadějí v život a vzkříšení, skrze smrt i vzkříšení Ježíše Krista, protože u Boha je náš život a vzkříšení. Máme mocnou zbraň a tím je modlitba, vyprošujeme si jednotu a vzájemnou lásku. Náš Bůh je štědrý!

Ludmila D.

Když někdo stráví celý život vyzváněním na kostelní zvon, ještě to neznamená, že se nutně dostane do nebe a spasí svou duši. Nejlepší je slyšet zvon svého svědomí, když zvoní na poplach před hříchem. Je mnoho těch, kteří vyzvánějí kostelním zvonem, aby neslyšeli zvon vlastního svědomí.

O VĚRNOSTI

Jak ti asi je, drahá věrnosti, když jsi tak pošlapávána?
Jak ti je, když tolik slibů bylo porušeno?
Jak ti je, když tolik mužů a žen odešlo od svých partnerů,
kterým slibovali věrnost na celý život?
Jak ti je, když tolik tátů opouští své děti a jdou si za svým?
Jak ti je, drahá věrnosti,
když tolik kněží odchází ze služby?

Věrnost souvisí s vírou, mají stejný slovní základ. Dokud věříme druhému, dokud věříme v něj, tak zůstáváme věrní.

Jsme nevěrní svým slibům, závazkům a často nevěrní i sami sobě a Bohu. Velmi si vážím těch dvojic, které oslavily už několikáté výročí svatby. Je úžasné vidět dva staroušky, jak se vedou za ruce. Kdo o věrnost nikdy nebojoval, tak možná ani nikdy nezažil tu obrovskou radost z vítězství. I některé vdané ženy se zamilovaly, možná většina, ale „kdo jednou položil ruku na pluh a ohlíží se...“ Věrnost v manželství jistě není možná za každou cenu, ale...

Přestali jsme bojovat, při prvních problémech skládáme zbraně. Čím to, že dřív bylo méně rozvodů? Ano, ženy se nemohly samy uživit. Ale je to ten hlavní důvod? Společnost nebyla k rozvodům a nevěrám tak tolerantní jako teď. Už doktor Plzák říkal: zatloukat, zatloukat, zatloukat... Ale to není evangelium! To není správná cesta. Žádný vztah založený na lži nemůže vydržet.

Sama můžu říct, že po překonání problémů v manželství, poté co člověk něco skousne, něco unese, něco vydrží, vztah zkrásní, prohloubí se. Hlavním cílem života většiny lidí dnes je být šťastný. Všimli jste si, jak moc se v našem slovníku usadilo heslo UŽÍT SI? A když si věci a lidi nemůžu užít, když jich mám plné zuby, když už nepřispívají k mé rozkoši, tak je ničím, opouštím.

Moc děkuju vám všem, kteří jste to nevzdali, přesto, že už váš drahý není krásný, občas je protivný atd... Díky, že jste bojovali, že jste dětem vytvořili hezký domov, že jste dělali, co jste mohli.

Věrnosti, máš radost z každého vztahu,
který i přes nezdary, problémy a pády stále trvá?
Raduješ se z těch,
kteří věrně vytrvají ve svém povolání až do smrti?
Raduješ se z každé hezké rodiny?
Raduješ se z těch, kteří vyhráli své boje?
Možná byly těžší než u těch, kteří to vzdali.

Ne, ty nejsi pyšná, nejsi hlučná, nejsi nikdy jistá, ale chceš, abychom po tobě toužili, abychom o tebe bojovali, abychom o tobě svědčili.

Drahá věrnosti, teprve ve chvíli smrti budu moci říct, že jsem se tě držela a že i ze mě můžeš mít radost.

Ludmila Křivancová
Papiňák

BOHA NENÍ NUTNÉ DLOUHO OTRAVOVAT, ABY NÁM VYHOVĚL

Ježíš vypravoval svým učedníkům podobenství, že je třeba stále se modlit a neochabovat: V jednom městě byl soudce, Boha se nebál a na lidi nedal. Byla v tom městě i vdova, chodila k němu a říkala: „Zastaň se mě proti mému odpůrci!“ Ale on dlouhou dobu nechtěl. Potom si však řekl: „I když se Boha nebojím a na lidi nedám, přece se té vdovy zastanu, protože mě obtěžuje; jinak sem bude ustavičně chodit a mě trápit.“ A Ježíš řekl: „Slyšte, co říká ten nespravedlivý soudce! A Bůh by se nezastal svých vyvolených, kteří k němu volají ve dne v noci, a nechal by je dlouho čekat? Říkám vám, že se jich rychle zastane! Ale nalezne Syn člověka na zemi víru, až přijde?“ (Lk 18, 1-8)

V krizových životních situacích většina lidí vysloví: „Pane Bože, pomoz, udělej s tím něco, zachraň nás od toho a toho!“ Nebo něco podobného. Dokonce i ti, kteří se běžně nemodlí nebo se dokonce považují za nevěřící. Když jsme vyčerpali svoje možnosti, na Boha si vzpomeneme. Za pokus nic nedáš. Co kdyby na tom něco bylo a Bůh pomohl?

Něco jiného je vytrvalá modlitba, ke které nás povzbuzuje Ježíš svým podobenstvím. Modlitba, ve které neochabujeme, i když Boží odpověď hned nepřichází. Podobenství o vdově a soudci neukazuje Boha jako někoho, koho je nutné dostatečně dlouho otravovat, aby nám nakonec vyhověl. Pointa podobenství je založena na protikladu. Když se i nespravedlivý soudce vdovy nakonec zastal, čím spíš se dobrý Bůh ujme těch, kdo k němu volají.

Proč nás ale nechává někdy na vyslyšení modliteb čekat? K čemu potřebuje naši vytrvalost? Doba čekání a vytrvalé modlitby není důležitá pro Boha, ale pro nás. Má nás vnitřně proměnit a má v ní dozrávat náš vztah s Bohem.

Zaprve Bůh nechce, abychom k němu přistupovali jako k automatu, ze kterého okamžitě vypadne, co jsme si navolili. Případně nevypadne a my si řekneme, že nefunguje a hledáme jiný. Bůh nás zve k osobnímu vztahu naplněnému důvěrou a láskou. Vytrvalost v modlitbě nám pomáhá uvědomit si, jak k Bohu přistupuji, jaký je můj vztah k němu. Věřím mu, že mu na mně záleží a má mě rád, i když neudělá hned to, co si přeji? Vytrvalá modlitba pročišťuje náš vztah s Bohem od povrchnosti, zjištěnosti... Je to projev naší důvěry k Bohu a zároveň tuto důvěru prohlubuje a pomáhá jí zrát. Jaká je moje víra, o které je řeč v závěru podobenství?

Druhý důvod se týká toho, za co prosíme. Právě proto, že je Bůh dobrý a záleží mu na nás, nám nedá hned všechno, o co ho prosíme. Pokud se za něco modlíme delší dobu, můžeme postupně zjistit, že to vlastně není až tak dobré, jak jsme si zpočátku mysleli. Mohu si uvědomit, že za mou prosbou jsou hlubší touhy v mém nitru, které ale potřebují naplnění něčím hlubším, než za co jsem prosil. Pročistit se mají i moje motivy, se kterými se modlím. Když něco vyprošuji druhým lidem, záleží mi opravdu na nich? Není důvodem to, že myslím na sebe, abych to měl lehčí, nemusel jim tolik pomáhat apod. Vytrvalost v modlitbě za druhé dává růst našemu soucitu a lásce k nim.

Vytrvalá přímlovná modlitba proměňuje naše srdce, náš vztah k Bohu i k bližním. Dává růst naší víře, naději a lásce.

www.vira.cz

Nejz do sytosti, ale jen abys umlčel svůj hlad, protože člověk ví, kdy už nemá hlad, ale nepozná, že už je nasycený.
Zasycení člověka je neomezené.

Oprava kaple Panny Marie Pomocné v Bohuslavicích

Drazí přátelé,

letos jsme s Boží pomocí znovu požehnali kapli v Bohuslavicích, která je po generální opravě. 16. října 2022 diecézní administrátor Mons. Josef Nuzík, biskup, sloužil slavnostní bohoslužbu u příležitosti 80. výročí požehnání tohoto Božího stánku. Kaple je v majetku farnosti Slavičín, a proto i farnost má povinnost se o ni starat a dbát, aby byla důstojným místem pro oslavu Boha. Kaplička je momentálně skvostem v naší farnosti a věřím, že bude ještě dlouho místem modlitby a duchovním centrem Bohuslavic nad Vláří.

Izolace a podřezání zdi	95 711 Kč
Elektřina instalace	17 416 Kč
Světla	50 602 Kč
Dlažba	76 016 Kč
Vnitřní fasáda	337 390 Kč
Kalich a obětní miska	8 500 Kč
Výmalba	90 363 Kč
Dveře 2x	48 228 Kč
Elektřina ostatní	16 910 Kč
Okna nátěr	22 006 Kč
Varhany	18 450 Kč
Svíčky + svícny a ostatní lit. předměty	7 969 Kč
Oltářní plachty	2 520 Kč
Obětní stůl	?

Věřící z Bohuslavic přispěli částkou 120 000 Kč.

Obnova Žehnání kaple Panny Marie Pomocné v Bohuslavicích nad Vláří

Foto Josef Floreš

Sladost čistoty je lahodnější než tělesné potěšení.

Dopis pro pana Ježíše

Drahý Pane Bože,
chtěl bych Ti poděkovat, že jsem
srdce na světě se svojí
rodinou.

Prosím, požehnej nám
a všem, ab se všem daří a
jsou zdraví. Amen

DOPIS PANU BOHU

Pane Bože, prosím, aby se mi dařilo ve škole
a aby jsme byly všichni zdraví...
Děkuji, že se můj sestře povedla svatba, že
se nám narodily sestřička a bratříček, že jsme
mohli jet o prázdninách k moři...

Nela Misková

Ahoj pane Ježíši.
jak se máš? Já se mám dobře, a
přála bych si, aby se měli dobře všechny děti na
světě.

Děkuji že to zarrídíš.

Pane Bože

Dostaly jsme úkol od pana faráře,
napsat Vám dopis. Jsem ještě malá
a přesně ještě nevím co bych napsala, tak snad
je poděkování, že se mám dobře, a když někdy
bych si ráda poslechnala a chtěla se mít líp,
ale na světě se mají mnozí lidé mnohem hůř, a
proto bych ráda na to jak se máme, vždy to měří
lást ještě horší...

Děkuji

Milý pane Bože.

Chtěla bych si poděkovat,
že sem zdravá. Děkuji, že mám
kamarádky, sestru Adilku, oba
rodiče, dědečka a babičku. Děkuji, že
mám co jíst a kde bydlet.

Milý Bože,

Tento týden jsem byl celý ve škole. Děkuji Ti, že se mi
dařilo. Dostal jsem několik jedniček z matematiky. Dařilo se
mi taky na klavíru. Starší odpoledne jsem byl venku s
kamarádama na hřišti, kde jsme hráli fotbal. Dobře sme
si spolupracovali a pobavili se.

Děkuji Ti, že je venku hezky.

Prosím Te, aby se mi dařilo i nadále.

Děkuji ti pane Bože:

- ralo že umím hezky malovat
- ralo že mišiu mít hodně zvířátek
- ralo že mám hodně rodiče
- ralo že je mír
- ralo že mišiu hrát na klavír

Prosím pane Bože za:

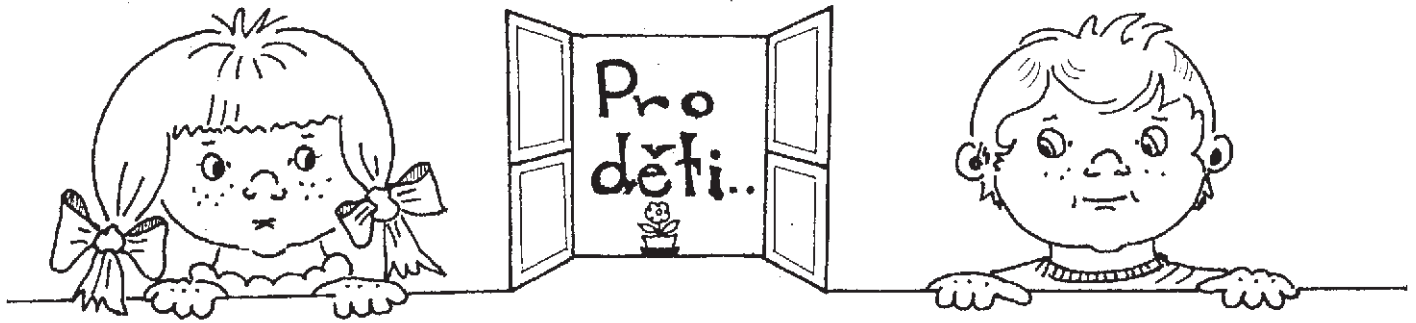
- zdraví všech lidí
- aby k nám nepřišla válka

MILÍ BOŽE CHTEL BYCH TI ŘÍCT ŽRTĚ NÁM HO-RÁD DĚKUVU ZA PRAVÍM KU ATATÍ, NEA ABRÁŠU.

Janek 2002

Vino neopíjí člověka, člověk se vždycky opije vínem.

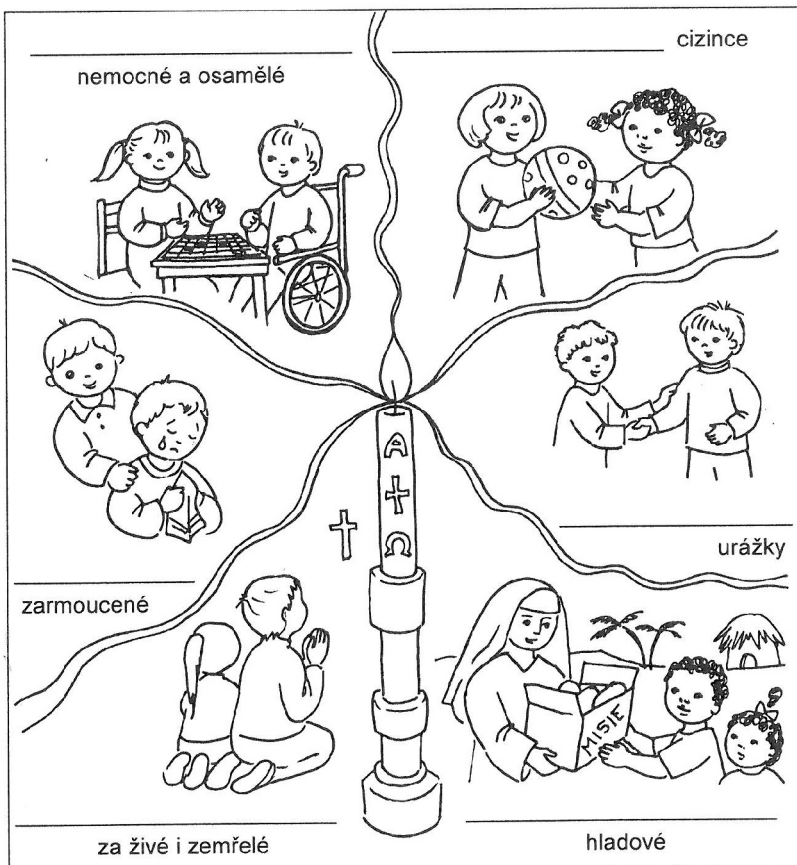

SMEČKA

„Jestli chceš vstoupit do naší party, musíš to udělat!“ řekl Petr neústupně. Alan nespouštěl oči ze špiček svých bot. „Nikdy jsem nekradl,“ mumlal. „To jde vždycky jenom o poprvé. A zkouška odvahy je zkouška odvahy!“ „Nebuď srab,“ povzbuzoval ho Pavel. „My zabavíme starocha a ty sbalíš čokoládu a strčíš ji do kapsy. No tak!“ Alan pokrčil rameny: „To není moc velká zkouška odvahy vzít na hůl jednoho starýho chlápka a sebrat mu čokoládu.“ „Chceš být u nás, nebo ne?“ „Copak jsi zbabělec?“ „Nejsem zbabělec,“ utrousil mezi zuby Alan.

SKUTKY KŘEŠŤANSKÉ LÁSKY

Ježíš chtěl, abychom byli světlem světa. Řekl: „Tak ať vaše světlo svítí lidem, aby viděli vaše dobré skutky a velebili vašeho Otce v nebesích.“ Nás křesťany by proto měli ostatní poznat podle lásky. – Skutků křesťanské lásky je mnoho. Některé jsou nakresleny na obrázku. Snažíš se o některé? Víš, proč je uprostřed nakreslena velikonoční svíce?

Doplň ke sloům v obrázcích správná slovesa:
modlit se – navštěvovat – odpouštět – přijímat – těšit – sytit

Katechetický věstník č. 7/2000-01 © Biskupství brněnské

Všichni tři si to pak zamířili k malému obchůdku, kde bylo na prodej všechno možné. Zvonek na dveřích zacinkal. Starý muž na ně pohlédl přes okraj brýlí a kývnutím je pozdravil. Petr a Pavel s lhostejným výrazem předstírali, že si prohlížejí zboží. Pak obrátili pozornost prodavače na druhý konec obchůdku, kde byly sešity. „Kolik stojí tenhle?“ „Padesátník.“

Na druhé straně obchodu zatím Alan sáhl po nějakých čokoládách a strčil je do kapsy. Kluci zaplátili sešit a stařík ještě daroval každému žvýkačku. Dával je dětem vždycky. Na ulici se pak všichni tři kluci vzrušeně dali do běhu. V parku Alan odevzdal kořist. „Oříšková čokoláda! Velká!“ Hned se do ní pustili. Alanovi se zdála nepříjemně hořká. „Tak teď už jsi v naší partě,“ prohlásil Petr a dal mu herdu do zad. „Jdu domů,“ zamumlal Alan. Celý večer se učil a bez odmlouvání šel do postele.

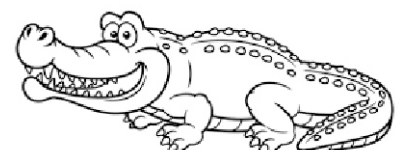
Když šel druhý den ráno kolem obchůdku, sevřelo se mu srdce. Po vyučování loudavě sbíral a skládal knihy a ostatní věci do batohu, až ve třídě zůstal sám. Cestou se pak zastavil u obchůdku a vstoupil dovnitř. Zvonek zacinkal a stařík ho s úsměvem přivítal. Chlapec položil vedle pokladny bankovku. „Tři tabulky čokolády.“ „Vem si je tady, Alane,“ ukázal hlavou stařík. Chlapec zrudl a zamumlal: „Už jsem si je vzal včera.“ Potom dodal: „Musel jsem to udělat. Byla to zkouška odvahy...“ Stařík se vzal bankovku, vrátil drobné a jako vždycky daroval Alanovi žvýkačku. Pak pochvalně pokýval hlavou: „Zkoušku odvahy jsi zdolal dneska.“

PORANĚNÍ

Jednoho horkého letního dne se šel chlapec vykoupat do tůně blízko jejich domu. Matka, která syna sledovala z okna, s hrůzou zahlédla krokodýla, který mířil k dítěti. Vyběhla z domu, pádila k chlapci a křičela ze všech sil. Chlapec hned připlaval k matce a ta ho uchopila do náruče. Jenže krokodýl už se na chlapce vrhl a poranil mu nohy. Krokodýl byl sice silný, ale mateřská láska byla daleko silnější. Křik uslyšel nějaký muž a přiběhl k rybníku; vystřelil na krokodýla a zahnal ho na útěk. Chlapec, který utrpěl těžká zranění, zachránili. Nakonec začal chodit.

Po nějakém čase kdosi požádal chlapce, aby ukázal jizvy, které mu po zranění zůstaly na nohou. Chlapec si zvedl nohavice. Potom si vyhrnul také rukávy a ukázaly se další jizvy. Byly to stopy po maminciných nehtech, jak se jimi zarýla do chlapcových paží ze všech sil, aby ho zachránila.

Bruno Ferrero Ptačí zpěv pro duši

V každém dítěti zůstává Boží stopa. Proč ji všichni tak rychle vymazáváme?

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Jakýsi holič stříhá řeholníky zdarma. Jednou přijde do kadeřnictví dominikán. Holič si nenechá zaplatit. Na druhý den najde u dveří 12 perleťových růženců. Také františkán se rozhodne nechat se ostříhat. Ani od něj nevezme holič ani korunu. Ráno najde za dveřmi 12 křížků ze sv. Damiána. A nakonec do holičství zavítá jezuita, který s povděkem přijme bezplatnou službu. Druhého dne ráno stojí před vchodem ještě před otvírací dobou 12 dalších jezuitů.

Přijde duše do nebe. Svátý Petr se ptá na povolání. "Doktor!" praví duše hrdě a už se hrne dovnitř. "Moment, stát!" povídá svátý Petr. "Vy musíte vchodem pro dodavatele!"

Vítek je ztracen v lese, už se setmělo a on stále nemůže najít cestu z lesa ven. Najednou šlápne do prázdna a už letí dolů ze srázu. Podaří se mu však zachytit se za strom. Dole, asi 30 metrů pod sebou, vidí vodní hladinu, ze které ční ostré kameny. Vítek se podívá nahoru a zakřičí: "Je tam nahoře někdo, kdo by mi mohl pomoci?" Z nebe se ozve hlas: "Vítku, věříš?" Vítek odpoví: "Věřím, věřím!" A hlas shůry praví: "Dobře, tvá víra tě ochrání. Skoč!" Vítek se podívá dolů, vidí vodní hladinu, ze které ční kameny. Pak se zase podívá nahoru a zavolá: "Není tam nahoře ještě někdo?"

Ke svátosti smíření přichází tři kluci. První poklekne a vyznává se: "Otče, já jsem hodil žabku do rybníka." Kněz se usměje a povídá: "To je v pořádku." Přijde druhý a vyznává se: "Otče, já jsem hodil žabku do rybníka." Kněz se opět usměje a povídá: "Ale to je přece v pořádku." Přijde ten třetí a kněz mu povídá: "Ty jsi také hodil žabku do rybníka?" "Ne, já se jmenuji Žabka!"

Adélka našla před domem padesátikorunu a říká: "To bude určitě naší maminky. Tatínek pořád říká, že vyhazuje peníze oknem."

"Pane faráři, kvůli vašemu kázání jsem včera upadl!"
"To snad ne." "Ano, do hlubokého spánku."

Veterinář dorazil do zemědělského družstva: "Kde najdu předsedu?" "Je u prasat. Poznáte ho podle čepice."

"Tati, máme za úkol zjistit životopis Jana Amose Komenského. Pomůžeš mi?" "Je to můj úkol nebo tvůj?" "Můj." "No vidíš. Tak si to najdi v Bibli."

viz internetový zdroj

MÍTI FILIPA

Když o někom řekneme, že "má filipa", pak tím chceme říci, že je bystrý, vtipný, pohotový, že "má pod čepicí", naopak "nemít filipa" znamená být hloupý a nedůvtipný. Sotvakdo si přitom vzpomene na Filipa, jednoho z diaconů rané církve.

Diakoni (jáhnové) byli v církvi povoláni, aby sloužili při stolech, zejména aby se starali o řecké vdovy. Mezi sedmi prvními diakony byli významní pracovníci církve. Jedním z nich byl Filip. Čteme o něm, že ho Duch Svatý vedl na opuštěnou cestu vedoucí z Jeruzaléma do Gázy. Na určeném místě potkal Filip správce pokladu etiopské královny, který vykonal pouť do Jeruzaléma a vracel se na svém voze domů. Přitom si četl svitek proroka Izajáše, který zřejmě získal v Jeruzalémě. Nerozuměl však tomu, co četl, ale neměl, kdo by mu to vysvětlil. Kraličtí překladatelé Bible v poznámce píší, že neměl, kdo by ho "na cestu uvedl", kdo by mu "cestu ukázal". Myslí tím samozřejmě duchovní cestu.

Filip k němu přiběhl, a když uslyšel, co čte, zeptal se: "Rozumíš tomu, co čteš?" Uslyšet mohl proto, že se tehdy četlo nahlas. Komorník mu odpověděl: "Jak bych mohl, když mi to nikdo nevyloží?" Pozval Filipa, aby k němu přisedl a čtené mu vyložil. Filip začal u toho slova Písma a zvěstoval mu Ježíše" (Sk 8, 35).

Etymologický slovník jazyka českého sice ví, že rčení "mít filipa" pochází z Bible, píše však, že "začátek fi- charakterizuje člověka chytrého, prohnaného", a dokládá to na řadě jiných výrazů, jako je fikulka, filuta, fiškus, fištrón aj. Bible to ovšem říká jinak. K poznání Boží pravdy potřebujeme Filipa, bratra, pomocníka, který nás do Boží pravdy uvede. "Mít filipa" tak původně znamená "mít Filipa".

VELBLOUD UCHEM JEHLY

Ježíš rozhodně nestránil mocným a bohatým. Když se zeptal bohatý mladík, který zachovával všechna Boží přikázání, co mu ještě schází k dokonalosti, Ježíš mu odpověděl "Prodej, co ti patří, rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi." A jak už to u bohatých bývá, mladík tento krok neudělal; odešel smutný, "neboť měl mnoho majetku". Ježíš pak svým učedníkům řekl: "Snáze projde velbloud uchem jehly než bohatý do Božího království" (Mt 19, 24).

Nad tímto rčením si vykladači hodně lámali hlavu. Projde nebo neprojde? Ježíš si vybral největší zvíře a nejmenší otvor. V "uchu jehly" někteří chtěli vidět nízkou úzkou branku v jeruzalémských hradbách. Jiní tvrdili, že jde o záměnu řeckého *kamélos*, velbloud, za *kamilos*, lano, jak text už opravili někteří opisovači. Avšak brankou v městské zdi neprojde žádný velbloud, stejně jako žádné lano neprojde uchem jehly. Je to prostě nemožné. Člověk, jehož srdce přilnulo k majetku, nevejde do nebeského království.

Je to zarážející výrok. Židé totiž chápali bohatství jako projev Božího požehnání. Ulpíme-li však na něm tak, že mu dáme před Bohem přednost, stane se nepřekonatelnou překážkou ve vztahu s Bohem. Velbloud zde symbolizuje všechno, co je naprosto nemožné.

*Vilém Schneeberger
Začneme u Adama aneb okřídlená biblická rčení*

Nemůžeš být svatým, aniž by ses nejdřív stal člověkem.

Pán nám vrátí všechny drahé, kteří od nás odešli

Papež František

Hned na to odešel do města, které se nazývalo Naim. S ním šli jeho učedníci a veliký zástup lidí. Když se blížili k městské bráně, hle, vynášeli mrtvého; byl to jediný syn své matky a ta byla vdova. Velký zástup z města ji doprovázel. Když ji Pán uviděl, bylo mu jí líto a řekl jí: „Neplač!“ Přistoupil k márám a dotkl se jich; ti, kteří je nesli, se zastavili. Řekl: „Chlapče, pravím ti, vstaň!“ Mrtvý se posadil a začal mluvit; Ježíš ho vrátil jeho matce. (viz Lukáš 7, 11-15)

Smrt je zkušenost, která se týká všech rodin bez jakékoli výjimky. Je součástí života, ale přece, dotkne-li se rodinných citů, nikdy neumí vypadat přirozeně. Pro rodiče je obzvlášť trýznivé, když přežijí svoje děti. To odporuje elementární povaze vztahů, které rodině samotné dávají smysl. Ztrátou syna či dcery se jakoby zastaví čas: otevře se propast pohlcující minulost i budoucnost. Smrt, která odnáší dítě v raném či mladém věku, je facka příslibům, darům a obětem lásky s radostí odevzdaným životu, který jsme přivedli na svět. Často přicházejí na mši do Domu sv. Marty rodiče s fotkou syna, dcery, dítěte, chlapce či děvčete a se ztrápeným pohledem mi říkají: „Zemřel, zemřela.“ Smrt udeří, a když jde o potomka, udeří v hloubi. Celá rodina je paralyzována, oněmí. A podobně je trýzněno také dítě, které zůstane osamoceno ztrátou jednoho či obou rodičů. Ptá se: „Kde je tatínek? Kde je maminka?“ V nebi. „A proč je nevidím?“ Za touto otázkou se skrývá úzkost v srdci osamělého dítěte. Prázdnota, opuštěnost, která se v něm otvírá, je o to úzkostnější, že mu chybí zkušenost potřebná k tomu, aby mohlo „pojmenovat“ to, co se stalo. „Kdy se vrátí tatínek? Kdy se vrátí maminka?“ Co odpovědět trpícímu dítěti? Taková je smrt v rodině.

V těchto případech je smrt něco jako černá díra, která se v životě rodin otevře a na niž neumíme dát žádné vysvětlení. A někdy to dojde tak daleko, že bývá kladena za vinu Bohu. Mnoho lidí – a já jim rozumím – se na Boha hněvají, rouhají se: „Proč jsi mi vzal syna, dceru? A Bůh není, Bůh neexistuje! Proč to udělal?“ Kolikrát jen jsme to slyšeli! Tento hněv v srdci nějak souvisí s obrovskou bolestí. Ztráta syna či dcery, tatínka či maminky je obrovská bolest. A toto se v rodinách děje nepřetržitě. Tehdy, jak jsem už řekl, je smrt jako nějaká díra. Fyzická smrt má však komplice, kteří jsou ještě horší než ona a nazývají se nenávist, závist, pýcha, lakomství; zkrátka hřích světa, který pracuje pro smrt a činí ji ještě bolestnější a nespravedlivější. Rodinné city vypadají jako bezbranné a předurčené oběti těchto – smrti nápomocných – mocností, které dějiny člověka provázejí. Pomysleme na absurdní „normálnost“

událostí, které za určitých okolností a na určitých místech přidávají ke smrti také hrůzu, způsobenou nenávistí a lhostejností druhých lidí. Kéž nás Pán uchrání toho, abychom si na to zvykli!

V Božím lidu je mnoho rodin, které s milostí Božího soucitu darovaného v Ježíši, dokazují činem, že smrt nemá poslední slovo. To je opravdový úkon víry! Pokaždé, když rodina, která má zármutek, nachází sílu k zachování víry a lásky, jež nás sjednocují s těmi, které máme rádi, už nyní brání smrti v tom, aby si vzala všechno. Temnotě smrti je třeba čelit intenzivnější prací lásky. „Bože, buď naším světlem v temnotách“ – říká jedna z invokací večerní modlitby breviáře. Ve světle vzkříšeného Pána, který neopouští nikoho z těch, které mu Otec svěřil, můžeme odejmout smrti její „bodec“, jak řekl apoštol Pavel (1 Kor 15, 55); můžeme jí zabránit, aby otrávil náš život, zmařila naše city a uvrhla nás do nejtemnější prázdnoty. V této víře se můžeme těšit navzájem a vědět, že Pán přemohl smrt jednou provždy. Naši draží nezmizeli do temnot nicoty: naděje nás ujišťuje, že jsou v dobrých a mocných rukou Božích. Lásky je silnější než smrt. Proto je cestou umožňování růstu lásky její upevňování. A lásky nás bude střežit až do dne, kdy bude každá slza setřena a „nebude už smrt ani zármutek, nářek ani bolest“ (Zj 21, 4). Necháme-li se udržovat touto vírou, může doznatý zármutek zrodit ještě silnější solidaritu v rodinných svazcích, novou otevřenost pro bolest jiných rodin, nové bratrství s rodinami, které se rodí a obrozují v naději. Rodit se a obrozovat se v naději – to nám dává víru. Chtěl bych však ještě zdůraznit poslední větu výše uvedeného evangelia (srov. Lk 7, 15). Jakmile Ježíš vrátil život mladíkovi, synovi matky, která byla vdovou, evangelium dodává: „Ježíš ho vrátil jeho matce.“ Tak učiní Pán se všemi našimi drahými v rodině!

Dnes je zapotřebí, aby pastýři a všichni křesťané konkrétněji vyjadřovali smysl víry vzhledem k zármutku v rodině. Nesmí být popíráno právo na pláč - v zármutku máme plakat – také Ježíš „zaplakal“ a „byl hluboce dojat“ velkým zármutkem rodiny, kterou miloval (Jan 11, 33-37). Spíše můžeme čerpat z jednoduchého a mocného svědectví mnoha rodin, které dovedly rozpoznat v tvrdém přejítí smrti také bezpečné přejítí ukřižovaného a vzkříšeného Pána a Jeho neodvolatelný příslib vzkříšení mrtvých. Práce lásky Boží je silnější než práce smrti. A právě s touto láskou máme spolupracovat, stávat se jejími činorodými „komplici“ svojí vírou! A pamatujme na ono Ježíšovo gesto: „Ježíš ho vrátil jeho matce“, tak bude jednat se všemi našimi drahými i s námi, až se setkáme, a bude v nás definitivně poražena smrt. Je přemožena Ježíšovým křížem. Ježíš nás všechny vrátí do rodiny!

www.pastorace.cz

NEJLEPŠÍ DIETA JE RADOST ZE ŽIVOTA

Teď bychom si tedy měli vzít na paškál tloušťky. Naše ministryně zdravotnictví by je o dvacet procent zredukovala. A zakrátko bychom mohli tloušťka zpraždit stejně výhrůžným pohledem, jakým už dnes častujeme kuřáky. Upřímně řečeno jsem se něčeho takového obával. Naši politikové chtějí mít prostě dokonalý lid bez slabostí, bez neřestí, zdravý, šťastný a štíhlý. A protože my sami jsme příliš slabí na to, abychom se hlídali, musí pomoci politika, nejprve osvětou za pomoci lesknoucích se brožur a pak možná za pomoci tvrdších opatření. Co takhle zvláštní daň pro tloušťky?

V této souvislosti si vzpomínám na jednoho našeho amerického opata. Ten si také myslel, že člověk musí lidi donutit, aby byli šťastní. Rozdělil své mnichy do tří skupin: štíhlé, s nadváhou a tloušťky, a kdo měl moc kilogramů, byl postaven před volbu: buď dobrovolně zhubne, nebo půjde k psychiatrovi. Tloušťkám v tomto klášteře díky tomu neubýlo, ale tento opatření ještě v tomtéž roce odstoupil.

Ale tak jednoduché to zas není. Zažívám to právě v klášteře. Jeden nesní nic než talíř salátu a stejně zase přibere. A druhý vedle něho slupne čtyři bohatě namazané krajíce s máslem a zůstane hubený jak šindel. Mají snad tloušťci jíst ještě méně a chodit s kručícím žaludkem? Mají

držet jednu dietu za druhou a mezitím si zoufat, že si stejně nemůžou udržet váhu?

Jíst zdravěji a více se pohybovat – to je samozřejmě nejchytřejší řešení. Ale z hubnutí se nesmí stát mučení. A pokud jde o tlusté děti: proč do sebe cpou čokoládové tyčinky nebo hamburgery? Určitě ne proto, aby zahlnaly hlad, ale proto, aby se cítily jako děti v reklamě, aby byly jako ony. A možná i proto, že jim chybí něco docela jiného: pozornost, pochopení pro jejich malé a větší starosti, aby si na ně rodiče udělali čas. Jídlo se snadno stává náhražkou za lásku! A proti tomu je bezmocná i ministryně zdravotnictví. Jí po tom ani nic není. Po tom je něco nám; mně, vám a všem, kterým se od života dostává něčeho lepšího než pocitu, že jsou dobře najedeni. Já si v každém případě myslím, že nejlepší dieta je radost ze života.

Notker Wolf Prokletý mobil

Věci, které se odehrávají v tvém nitru, jsou důležitější než ty, které se stanou v tvém životě.

Křty:

Září:

Timotej Múdry
Michal Vavřina
Silvestr Sudek
Anežka Marie Málková

Říjen

Anika Pozlovská
Matyáš Vaculčík
Tereza Šafaříková
David Ptáček
Elen Veronika Švachová
Ondřej Frolo

Svatby:

Září:

Lukáš Fojtů (Vysoké Pole) + Eliška Miškaříková (Slavičín)
Pavel Šimoník (Vlachovice) + Eliška Fojtíková (Slavičín)
David Mikšík (Slavičín) + Ivana Fojtíková (Slavičín)

Pohřby:

3.9. Jaroslav Münster, 1956, Nevšová
5.9. Josef Kvasnička, 1932, Slavičín
7.9. Aloisie Obadalová, 1937, Slavičín
8.9. Stanislav Mikšík, 1939, Slavičín
9.9. Marie Slováková, 1939, Petrůvka
10.9. Ludmila Žáčková, 1932, Lipová
19.9. Marie Martinovská, 1946, Slavičín
29.9. Marie Gbelcová, 1932, Štítná nad Vláří
(Bohuslavice nad Vláří)
8.10. Anděla Koutná, 1932, Nevšová
19.10. Jaroslava Petrášová, 1945, Nevšová
21.10. Miroslav Swoon, 1994, Slavičín
22.10. Vlastimil Dobrovolný, 1926, Rokytnice
24.10. Josef Šmotek, 1947, Bohuslavice nad Vláří

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

29.10. - 4.11. Rokytnice
5.11. - 11.11. Bohuslavice
12.11. - 18.11. Kozubíková, Dufková, Švachová, Bublanová,
Daňhelová
19.11. - 25.11. Petrůvka
26.11. - 2.12. Zupková, Fojtíková, Raková, Durdáková,
Štěpančíková, Šimoníková, Koudelová

Všem, kdo se podílejí na úklidu, upřímně Pán Bůh zaplat'.

Texty v rámečcích ve spodní části stránek jsou z knihy
Myšlenky svatého Šarbela autora Hanny Skandar,
který je maronitským mnichem a stojí v čele
kláštera Panny Marie v Libanonu.

TOLIK JSEM TĚ, PANE, PROSIL

Pane, tolik jsem tě prosil, abys tu matku zachránil. Tři děti. Nemocný manžel, a jí pouhých 32 let. Byla to skvělá žena. Nikdy už jsem takovou nepotkal. Jako soused jsem viděl, jak pracuje, jaký má doma pořádek, viděl jsem úroveň jejího vystupování, její zbožnost, její lásku... Často mě napadlo, jak by se v našem domě žilo, kdyby v každém bytě byla taková žena. Byl by to kousek nebe na zemi.

Šel jsem, Bože, za její rakví a neprosil jsem již za ni, protože ona naše modlitby nepotřebuje. Byl to anděl a tys ji mezi anděly povolal. Jen vůbec nechápu, k čemu jsi ji potřeboval mít mezi anděly, když její nemocný manžel by ji potřeboval na zemi, u svého lůžka a děti by svou matku potřebovaly, protože jsou ještě malé. Že by tam byla potřebnější než tady?

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ – největšího daru, který Kristus svěřil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, **ohlase se nám: Křest dětí** buď hned po narození, nebo alespoň 1 měsíc před křtem. (Křty jsou zpravidla 3. neděli v měsíci při mši svaté v 11 hodin) Příprava na **křest dospělých** trvá zhruba 1 rok. (Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.) Zamýšlený **cirkevní sňatek** nejméně 3 měsíce předem. **Svátost nemocných** udělujeme po individuální domluvě. Možnost **svátosti smíření** je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- **15.00 – 16.00**
Pátek **8.30 – 9.30** **15.00 – 16.00**

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad): **739 245 911**
Mons. P. Marian Dej (soukromé): **731 919 369**
E-mail: faslavicin@ado.cz
Web: www.faslavicin.cz
Farní knihovna (na faře):

POZOR ZMĚNA!

Bude otevřena každý lichý týden v úterý od 13 do 16 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECILIE VE SLAVIČÍNĚ

NE	7.15 hodin
	9.15 hodin
	11.00 hodin
PO, ST, PÁ	18.00 hodin
ÚT, ČT, SO	7.00 hodin

viz: www.faslavicin.cz

- 1.11. **Slavnost Všech svatých** (Mt 5, 1-12a)
- 2.11. **Vzpomínka na všechny věrné zemřelé**
(Mt 25, 31-46)
- 4.11. sv. Karel Boromejský (Lk 16, 1-8)
- 5.11. sv. Zachariáš a Alžběta (Lk 16, 9-15)
- 6.11. **32. neděle v mezidobí** (Lk 20, 27-38)
- 9.11. Svátek Povýšení Lateránské baziliky (Jan 2, 13-22)
- 11.11. sv. Martin (Lk 17, 26-37)
- 13.11. sv. Anežka Čeká (Lk 18, 1-8)
- 13.11. **33. neděle v mezidobí** (Lk 21, 5-19)
Světový den chudých
- 17.11. sv. Alžběta Uherská (Lk 19, 41-44)
- 20.11. **Slavnost Ježíše Krista Krále** (Lk 23, 35-43)
XXXVII. Mezinárodní den mládeže
- 22.11. **sv. Cecílie – patronka našeho kostela** (Lk 21, 5-11)
- 25.11. sv. Kateřina Alexandrijská (Lk 21, 29-33)
- 27.11. **1. neděle adventní** – cyklus A (Mt 24, 37-44)

Pane Bože, vím, že mi na tuto otázku neodpovíš. Víím také, že musím dávat pozor, aby mě ta otázka nepřipravila o moji víru v tebe, o němž říkají, že jsi Lásky sama.

Dlouho tě také, Pane, nebudu o nic prosit, protože si myslím, že ta moje modlitba, by byl ztracený čas, vždyť jsi mě nevyslyšel. Pane, je těžké se s tebou dorozumět, je to velice těžké. Nediv se, že mlčím. Správně jsi řekl: Mé myšlenky nejsou vaše a vaše myšlenky nejsou mé. A jak se pak máme s tebou domluvit? Pokud se ty, Pane, nedomluvíš s námi, my se s tebou nikdy nedomluvíme. Nepamatuji si, kdy jsem měl tak špatný pocit jako po tom pohřbu.

Edward Staniek Modlitby marnotratných synů a dcer

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 300 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předšní kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplat'. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 27.11.2022 na 1. neděli adventní. Uzávěrka bude v neděli 13.11.2022. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V člancích jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!